

SZÁVAI ATTILA

A kék toll

SZEREPLŐK:

Jolán – (Ötvenes nő. Álszent, vallásos, gonosz, kötekedő, irigy, hiú, öntelt nő, aki mindig szeret középpontban lenni, karakán, szókimondó. A világ csak róla szól, mindenki őt szeresse. Sose veszi észre magát és a közel öt centis lenővését. Alul fehér, fölötté kurvászörös.)

Irma – (Ötvenes különös nő, van benne valami boszorkányos, ezoterikus, nem evilági. A szomszédok nem kedvelik a sok macska, a sok füstölő miatt, amiket otthon tart. Közvetítő, ezt vallja magáról a fészbúkon, fényképein angyalok, túlvilági dolgok vannak. Sokan lájkolják, sok részeg szombatesti fiatal buliból, heccből. Ezt ő félreérti, azt hiszi, menő ez. Különös ruhákban jár, alteres, ha van ilyen: alternyugdíjas.)

Béla – (Ötvenes elnyomott férj, papucs, nagyon papucs, folyamatos megfélemlítésben, alázásban él. Van benne valami titokzatos. Utálja a feleségét, de nem tud, nem mer a hárpjától szabadulni. De hamarosan elszabadul a cérna, elszalad a ló, betelik a presszós pohár.)

Borika – (Ötvenes nő, szinte végig kempingszékben ül, mert az kényelmesebb, mint a pad. Valami nincs rendben vele, folyton néhány témát ismételtet, ha zavarban van. Mindig zavarban van, akkor is, ha tükörbe néz. Idős városi őzike. Csendes nejlontthonka.)

Lusta, langyos májusvég. Parkos, lakótelepi játszótér. Tegyük fel, vasárnap délután. Nem lehetünk ebben biztosak, de miben is lehetünk, semmi sem biztos, ha annak is tűnik. Hogy tehát felnézel az égre és azt mondod, kék, miközben csupán a légköri fényszóródás teszi. Amígy, légkör nélkül fekete lenne az ég, sötétség lenne, mint egy eldobott, éjszakára kint hagyott (felejtett) gumilabdában. Csak a csillagok és a nap, meg a többi ilyen látszódná, ahogy járják a nagy keringőt, ki-ki saját kamarazeneke-re ritmusára. Umpappa-umpappa. Hasonlóan az emberekhez, hétmilliárd saját ritmus, privát szinkópa, lábdobbuhogás, cintányérszivítés. De, tegyük fel, vasárnap. Játszótér, libikóka, öreg, tapasztalt homokozó, nagylombú fák. A levegőben madárcsivít, nyárfaszöszflották, egy közeli beszélgetés foszlányai. Nyomokban húisleves illata. Valahol zongoráznak, valahol köhögnek, távoli mennydörgés hangjait hallani, az erkélyeken száradó ruhák lebbennek, rádiós sporthírek, biciklik, virágosládák. Valahol műanyag kertü szék reccsen. Valaki kiült az erkélyre. És néz. Nem messze a libikókától két pad látható, pirosra festett fa ülőfelülettel és ugyanilyen hátatámlával. Mellette egy öreg kempingszék. A bal oldali padon ül Irma. Mellette a kempingszéken Borika, derékig kockás plédben. Két kopott, kotyogó kávéfőző. (A díszlet részeként kitett vetítésvászonon valami tavaszi tájkép, parkrészlet látható, ám sejtethető, hogy ez nem lesz mindig így – mert mindig minden változik.)

IRMA: Mondok neked valamit.

BORIKA: *(Bólogat.)* Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézd meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között. *(Széles mozdulatokkal mutatja a parkot Irmának.)*

IRMA: Elmondom neked, mert engem senki se hallgat meg. Látom rajtuk, hogy nem szívesen. Biztos, hogy nem hisznek ezek az ilyesmikben. Angyalok, érted? Nem hallgatnak sose végig. Nem érdekli az embereket az ilyen dolog.

(Borika bólogat.)

IRMA: De te olyan jól tudod hallgatni, ha beszélnek hozzád. Látom a szemeden az érdeklődést, a hatdioptriás érdeklődést. Szóval, hogy, tehát, vannak az angyalok. Te hiszel bennük?

(Borika bólogat.)

IRMA: Figyelj. Biztos hallottál már az őrangyalokról. *(Gyanakvón körülnéz, közelebb húzódik. Borika ugyanebben a ritmusban távolabb húzódik a kempingszékben, ő is örök gyanakvó.)* Képzeld el, hogy valaki vigyázza a földi létünket. Születésünktől a halálunkig. Első pillanattól az utolsóig.

BORIKA: *(Meglepődik.)* Egy angyal? Ne mondd, Irma. Rendes szárnyakkal? Ugyan. Nem járok én templomba.

IRMA: Nem. A szárnyakat, azokat csak az emberek képzelik oda, meg a művészek. Még se lehet hurkatöltő a hátukon. Na, figyelj. Alaktalan, nemtelen lények ezek, de csak kell valahogy ábrázolni a testet, hogy az egyszerű ember is el tudja képzelni.

BORIKA: Minek, ha nincs is test? Akkor a szárnyak csak hazugság?

IRMA: Figyelj! Hiszel a pozitív erőben? A szeretetben, ami elárasztja az egész világot?

BORIKA: Akkor miért emelik a liszt árát? Szeretetből?

IRMA: Tedd most félre az anyagi dolgokat, emelkedj, kerekedj felül ezeken! Tudsz követni?

BORIKA: *(Zavartan bólogat.)* Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézd meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között. *(Széles mozdulatokkal mutatja a parkot Irmának.)*

Dráma

IRMA: Borika, képzeld el, hogy nincsenek áremelések. Nem. Őő... képzeld el, hogy a világot a szeretet mozgatja, hogy az egész ebből fakad, szeretetből. Pozitív energia. Mert, gondold csak el, mennyi szép van a világon, a természet, a hegyek, madarak, fák, mennyi szépség, amit áthat, átjár a szeretet. Ez mozgat mindent. Te is szeretetből érkezted a világba. *(Sejtelmesen.)* Küldetéssel.

BORIKA: Szeretetből?! Ugyan. Mi a fene lehetne nekem a küldetésem? Nem értem. Tegnap jött a levél a gázosoktól, hogy fizessek, mert kikapcsolják a gázt. Szeretetből, mi? Apám abban a pár percben szerette csak az anyámat. Tudod, mire gondolok. Csak a mirigyei szerették anyámat. Miket beszélek...

IRMA: A szexualitás csak a primitív állati ösztönök izéje. Legtöbbször. Az csak az élet alsó része. De ha felülkerekedsz, felülemelkedsz ezeken, százszor tisztábban láthatod a világot. Közelebb kerülhetsz önmagadhoz. Vagy az őrangyalhoz, vagy, hogy még pontosabb legyek, az őrzőhöz. Az őrzőhöz, aki irányítja az embert, ha baj van. Meg úgy amúgy. Hogy jobba tegye az őrzöttet. Segítse annak kiteljesedését, küldetését. De, mivel az ember a legmakacsabb, legönzőbb állat, van mikor, mit, mikor, legtöbbször...

BORIKA: *(Félbeszakítja.)* Nem értem én ezt a küldetés dolgot. Mi nekem a küldetésem? Egy szürkeegérnek. Hagyjuk ezt, Irma. Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézd meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben laktánk. Állatok között. *(Széles mozdulatokkal mutatja a parkot Irmának.)*

IRMA: *(Sóhaj, Borika reménytelen eset.)* Már az is küldetés, hogy jó ember valaki. Csak... csak nézz körül Borika, aki jó ember, szinte már furcsa a többinek. Vagy, ha szeretettel nézi a világot. Azt mondják erre, hogy különös. Borika. Mondok neked valamit. Egy titkot. Van nekem egy elméletem. Van, mikor az őrangyal emberi alakot ölt, mikor látja, hogy csak ez segíthet. Képzeld! Mikor nincs más, ami megmentheti, vagyis hát beteljesítheti az őrzött küldetését. És úgy alakítja a dolgokat, hogy az őrzött közelébe férközzön. Egészen közel, családba, vagy még közelebb. Legtöbbször persze nem derül fény erre. Soha nem derül ki. Nem is hinnék, hogy ki van mellettük őrzőként. Csak azt látják, hogy hatással van rájuk, a mondjuk feleségük, vagy éppen a férjük. Miközben valójában őrangyalról beszélünk. A megtestesült őrangyalról.

BORIKA: Ezért mondja némelyik az asszonyára, hogy egy földre szállt angyal?

IRMA: Nem hiszem, hogy komolyan gondolják. Szerelemből beszélnek ilyeneket. A szerelmes ember nem lát tisztán. Mézbe mártott konyharuhán át nézi a világot. De idefigyelj, mondok egy titkot. Tudsz titkot tartani?

BORIKA: *(Zavartan fészkelődik.)* Hát tudni éppen tudok, ha nagyon kell, izé, titkot tartani. De ne haragudj, én már nem bírom az ilyen izgalmakat. Vérnyomásom van az ilyenektől. Már attól felmegy, ha el kell küldeni sms-ben a gázóraállást. Mert az is ilyen, hogy az enyém, azt csak én látom, meg persze a gázosok. De a többinek semmi köze az én gázóraállásomhoz. A múltkor is jött a vízóra-leolvasó és megdicsérte a gázórára tett kis csipketerítőt, úgy kellett odaugranom, hogy ne lássa az állásomat. Senkiben nem bízok már meg, érti. De nézze, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen... *(Irma félbeszakítja.)*

IRMA: Borika... Mindenkinnek vannak féltve őrzött tárgyai. Mindenkinnek. Nekem is, neked is. Egy kedves emlék a múltból, mittudomén, kirándulás, nyaralás, sótartó Zakopánéból, akármilyen. Nekem is van, neked is. Kabala. Az a legszebb, mikor egy emléktárgyból, ami a múlt, ugye, kabala lesz. A kabala meg kicsit a jövő is. Múltban a jövő, jövő a múltból, érti.

BORIKA: *(Értetlenül.)* Nekem nincs sótartóm Zakopánéból.

IRMA: Jó-jó. Nincs. Nem lehet mindenkinnek ugyanaz. Neked nyilván valami más ilyen kis tárgyad van. Amire ha ránézel, akkor kicsit kiszakadsz a hétköznapiakból, kizökkensz, belezökkensz az emlékebe és jó érzések töltenek el. Pozitív energia, szeretet, meg a többi. Tudod.

BORIKA: Hát, végül is vanni éppen van.

IRMA: Na látod. És mi az az emléktárgy?

BORIKA: *(Felnéz, sóhajt, emlékezni kezd.)* 87-ben kaptam az uramtól egy teljesen új késélezőt. Vasedényest. Hogy ha majd megvalósul az álmunk, kertés ház Verőcén, tudhassak mivel készíteni, ha kimegy az éle a zöldségeken. Hát *(Szerényen.)* ez a késélező az. Ránézek és eszembe jut a közös álmunk: egy kertés ház Verőcén *(Beleéli magát.)* konyhakert, disznóól, Irma, línóleumszag a folyosón, fecske- és gólyafészkek. *(Abbahagyja, rázni kezdi a zokogás.)* Angyalszemű gyerekek.

IRMA: Jajj, szegénykém, én nem, én nem akartalak így felkavarni. Ne haragudj, kérlek.

BORIKA: Irma..., angyalszemű kicsi gyerekek, tudod, mi az? *(Sír, majd erőt vesz magán.)* De semmi baj, nem sírok, megígértem az uramnak is, hogy majd nem sírok. Az élet szép, ha üres is. Meghalt az uram, de az élet megy tovább.

IRMA: Dehogy üres. Ne beszélj csacsiságokat! Attól, hogy nem látunk mindent, hogy nem veszünk észre mindent, khm, mindenkit, aki körülvesz minket, még nem azt jelenti, hogy nem is léteznek bizonyos dolgok, személyek, lények. Valahol körülöttünk. De, szóval, van a titok. Majd elfelejtettem. Álmomban megjelent az őrzőm, szóval az őrangyalom. És képzeld, igazat adott. Azt mondta: igen. Igen a kék tollra. Hogy létezik a kék toll. Jól figyelj ide, elmagyarázom. *(Borika szipogva megnyugszik, figyel, orrot fúj.)* Annak az őrzőnek, aki emberi alakot ölt, a kedvenc, féltve őrzött tárgya, a kabalája: egy kék toll. Egy kék toll.

(Rövid szünet)

BORIKA: És mi van akkor, ha az őrzött testébe kerül az őrző?

IRMA: *(Meglepetten.)* Na látod, erre még nem gondoltam. Bonyolult ez, nemde? Illetve csak az bonyolult, amit annak látunk. Az emberi kapcsolatok is mennyire bonyolultak tudnak lenni. Ott vannak a Jolánék is. Annyira valóak egymáshoz, mint tűz a vízhez. Mégis együtt vannak vagy húsz éve. Ki érti ezt? De nézd, éppen itt jönnek.

(Jolán és Béla érkezik, közben veszekednek, nem érteni, min.)

BÉLA: *(Bátortalanul, leszegett fejjel.)* Kézcsók a hölgyeknek! *(Jolán karon fogja, megállítja.)*

JOLÁN: Na, nem kell itt a feltűnősködés, Béla, perverzkedés, ülj le oda és csönd legyen! *(Jobb oldali padra, a legtávolabbi végére leül, újságot vesz elő.)* Olvassál! Nem kell itt gálázni, hát ki a fene kíváncsi rád, mondd már meg a fafejeddel! Minek kell itt mindenkinek ilyen nyálasan köszönetni? *(Hátulról teli tenyérrel tarkón veri az öreget. Jolán nyájas, mázas hangsúllyal köszönti a két padon ülőt.)*

JOLÁN: Ááá, szervusztok, szervusz, Borika, szia, Irmám, de szép időnk van!

(Jolán odaáll a jobb oldali pad háttámlájához, két kézzel támaszkodik a piros támlára, a beszélgetés irányába, a középtájon, fecsegés közben időnként áthelyezi testsúlyát egyik lábáról a másikra, egyik visszéről a másikra, ne is ragozzuk, egyik bőrkeményedésről a másikra.)

JOLÁN: Irma, de szép ruhája van! Egész kis kosztüm. Nekem ilyenre sose fussa. *(Jolán szemében csipányi irigykedés. Hangjában is. Csipőre tett kézzel folytatja.)* Aztán hová készülsz abban a kokettruhádban? Csak nem színházba?

IRMA: *(Kis sértettséggel hangjában.)* Miért ne lehetnék most éppen színházban, mondd meg! Jolikám, ha ma is csak kötekedni fogsz, inkább most hagyjuk abba.

BORIKA: Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember. Mintha az erdőben lagnánk. Állatok között. *(Széles mozdulatokkal mutatja a parkot Jolánnak.)*

JOLÁN: Jajj, édesem, hát hogy gondolhatod, hogy én belekötnék a zsortodba. Én szeretem az embereket, templomba is járok, tudod. Nem ám, hogy vitázni, az élő fába?! Mondd, és hogy vannak az angyalaid? *(Borika felé.)* Borika, magának is elmondta már az angyalos dumáját? Már nálam is próbálkozott. Odáig hagytam, hogy beleköltözik az angyal az emberbe. Odáig bírtam röhögés nélkül. Vén bo-szorkány ez az Irma, nekem elhiheti.

IRMA: Igenis beköltözhet. Ezt én tudom.

JOLÁN: Ugyan, honnan? Gondolom az őrangyala súgta, he-he-he! Tudja, hogy a középkorban magát máglyára tették volna, grillcsirkét csináltak volna magából? Szerencséje, hogy már nem olyan barbár a világ. *(Elindul, hogy leüljön a jobb oldali padra, Béla mellé.)* Igaz, Béla? Te szerencsétlen. *(Leül.)*

IRMA: De miért baj, hogy szeretek öltözködni? Mégse egy mackónadrág. Én, Jolán megtiszteltem a világot azzal, hogy szép ruhát veszek fel. Szeretetből.

JOLÁN: De mondd, Irma, nem sok ez a ruha egy ilyen parkbéli ücsörgéshez, ebéd utáni kiüléshez? Ebben én hamarabb mennék színházba, kiállításra, szervezett muzeális emléknézésre, vitrines csontvázakra, mint csak kijönni a padra, hogy leüljem a hogyhívjákot, a déli rántott húst. *(Béla-nak.)* Ül már rendesen, te szerencsétlen! *(Béla arcokat vágva kihúzza magát, karót nyelt stílusban folytatja az olvasást, rejtvényfejtést.)*

IRMA: Amerikából kaptam ezt a felsőt. Az unokák küldték, hogy nézzem meg, Amerikában miket lehet turkálni. Fogja csak meg nyugodtan. *(Mutató- és hüvelykujja közé csippantva megsimogatásra kínálja a nemes anyagot. Borika mosolyog, elismerően bólogat.)*

JOLÁN: Irma, dehogy fogom, tudja, hogy nem szeretek másokat fogdosni. Na, de nézzen rám, vén csibém, *(Teátrális mozdulattal végigmutat magán, különösen a viseletes mackóalsóján.)* mackóalsóban is ki lehet ülni, látja, jobban olvad, szerintem a környezetbe, mint a maga kosztümje. Jobban olvad, nem, Béla? Mondd meg, ha már sok ilyen természetfilmet nézel a kábeltévén, ahol beolvadnak a nőstények a környezetbe. Mittudomén, szarvasok, vagy izék, fácán.

BÉLA: *(Kedvetlenül a pad szélén, közben újságot bámul, fel sem néz.)* Jobban.

JOLÁN: Lefogadom, Irma, hogy az enyém sokkal, de kényelmesebb ám, mint a maga amerikai toalettje. Nézze ezt a jó kis mackót rajtam, koppott, kicsit lóg itt-ott. De most mondja meg, mi nem lóg már ebben a korban. Bélám tudja, ugye a legjobban. *(Gúnyosan nevet.)* A magáén fodrok vannak, csattok, vagy mik. *(Büszkén.)* Ezek itt nekem domesztoszfoltok! Képzeld! *(Borika mosolyog, elismerően bólogat.)* Rácseppen és kifakul. Mert amióta *(Elindul lassan Béla felé, az öreg észre sem veszi.)*, hogy is mondjam, már nem cseppenünk össze, érti, a férjemmel, *(Hátulról teli tenyérrel fejen veri a férfit, aki meghunyászkodik, nem szól, így természetes, vannak verők, vannak vertek.)* azóta, ha cseppenésre, meg izzadásra vágyok, hát rámegeyek a lakásra a domesztosszal. De visszatérve, ugye, ami szép, az nem mindig kényelmes ám. De tudod te azt, Irma, amilyen házasságod volt. Na, nem akarok én beleszólni. Semmi közöm. Szép volt, de azért olykor csak-csak elgurult a gyógyszer, ne is haragudj, elrepült az a néhány kislábas. De hol nem repül el, nem? A félig kész almáspite. De ne filozofáljunk itten. A dalaszban voltak ilyen ruhák, Irma, ilyenben itták a konyakot, meg ilyen reszelt pohárból. *(Borika mosolyog, elismerően bólogat.)*

BÉLA: *(Kiszól az olvasásból, fel sem néz.)* Csiszoltból. Kristály.

BORIKA: Én soha nem ittam. Csak amikor rám jött néha. De amúgy sohase. *(Kapcsolódik a beszélgetésbe Borika. A mondat végén mosolyogva, elismerően bólogat. Láthatóan örül, hogy mondhatott valamit, ennyiből megél egy darabig.)*

(Kicsit nézik mindhárman a megszólalót, meglepettek.)

BORIKA: *(Magyarázza az öt nézőknek.)* Azért ültem a kempingszékbe, mert az kényelmesebb, mint a pad. Most nézzétek meg, milyen szép környéken lakunk, csupa fák mindenhol, teljes szemellátig. Itt teljesen megnyugszik az ember.

JOLÁN: Nézd itt rajtam ezt a mackóalsót, Irma, tréningdzsoging, a Béla hozta Kilitiből hetvennyolcban. Mikor még volt ez. *(Meglobogatja a nadrágszárát.)* Azóta hordom. Akkor még tudtak ruhákat csinálni, Irma, ebben anyag van, felveszed és észre se veszed, hogy két hete rajtad van. Olyan barátságos anyag. Szinte beépül a bőrbe, Borikám! *(Borika felé is meglobogatja.)* Nem mint a kínai cuccok, hogy felveszed, és az első sarkon viszketni kezdesz mandzsettánál. Hogy kívülről okénak érzed magad, kokott és pipere, ahogy mész a közértbe, postára, de aztán úgy érzed magad, hát hogyan is mondjam itt nektek, drágáim, mint ha nyakig szoaréban gyalogolnál.

(Borika értetlenkedik, kérdően néz Irmára.)

IRMA: Hogy beszélsz, Jolán? Legyél már polgárias kissé, kérlek szépen. Úgy tudsz beszélni, mint akit az ördög valagából húztak ki, hogy ne

is gondoljak más összefüggésekre, Jolán. Már bocsássál meg az elnézésemért.

JOLÁN: Irma, már azt hittem, itt sem vagy. Hogy percekig nem szólaltál meg itt a szájaddal. De ha meg, Irma, megszólalsz, inkább ne tennéd. Nem beszélek én eleget?

BORIKA: Nézem, ahogy csivitelnek a madarak. Azért tényleg nagy dolog szerintem, hogy ilyen környéken lakunk. Kisnyugdij, kisnyugdij, de azért nagy ajándék ez a két pad, ez a néhány nagy fa. *(Mosolyog, elismerően bólogat.)*

JOLÁN: *(Okoskodva.)* Meg, ahogy belenagydolgoznak a kutyák a homokozóba. Úgy szoktam kiszedni kislapáttal, hogy mégse a gyerekek találják meg, ahogy a söröskupakokat se, csikkeket, nem is folytatom, használt tamponokat. Idejárnak menstruálni.

IRMA: *(Valami lapos beszélgetést kezdeményez.)* Azért ezek a gyerekek rendszeren szét vannak esve szerintem... Nincs rendben az ízjük, a sok számítógépeléstől, eszük.

JOLÁN: Mondjuk, azért nem kell messzire menni. A Bélám már gyerekkorban szét volt menve. Reggelinél úgy kellett elpakolni előle az edényeket, hogy le ne lökdösse a nagy magyarázások közepette. Akkor is sok volt már a szöveg, a kézzelábraliság, értitek. Mutogatni a mondandót. Konyhatorna. Nem is folytatom. Most sem valami férfias, hogy leveri a tejet a hűtőről, hányszor mondtam neki, hogy szedje össze magát, mert szétmegyek idegre már teljesen. Hát hányszor mondtam már, hogy mintha a falra hányt borsónak beszélnek.

IRMA: Szerintem inkább beszéljen feleslegesen egy férfi, minthogy hallgasson és akkor nem tudni, hogy mit gondol. Jobb, ha tudunk mindent, ha hülyeség is. *(Borika mosolyog, elismerően bólogat.)*

JOLÁN: *(Halkan, bizalmasan a két nőnek, de úgy, hogy azért a Béla is hallja.)* A Béla az elég csendes lett. De nem baj, nem beszél hülyeséget. Vagy lehet, hogy mindent elmondott már legénykorában, és ezért hallgat. Amikor még szeretett. Hogy elfogyott a mondanivaló. Szerintem nem valami férfias a sok szöveg, főleg, ha hülyeség. Márpedig a Béla az egy elég nagy hülyeség. Mostanában inkább csak a szemem látom a beszédet. Nem szól, hallgat, de olyan a tekintete, mint aki magában szövegel. Hülye ez.

BÉLA: *(Abbahagyja a rejtvényfejtést, majd bátortalan, vékony hangon mondja.)* Úgy nem is leszek sose férfi, hogy egy bögrét nem hagyol elmosogatni, vagy valami zöldséget.

JOLÁN: *(Tenyérrel saját combjára csap, majd Bélára mutat.)* Tessék, látjátok?! Hülyeséget beszél. Béla, nem gondolod, hogy magadra merlek

hagyni egy kígyóborkával a konyhában?! Hát teljesen kikészítesz már! Olvassál inkább, a betűket nem lökdösöd le könyökkel. Hát teljesen meg akarsz te őrjíteni engem? Teljesen elegendem van most már belőled.

JOLÁN: *(Többiek felé fordulva, erőltetett mosolyt vesz fel.)* Azt az egyet tudja a Béla, olvasni. Ezt talán rá lehet bízni. Mondjuk, nem tudom, megérti-e, mert nem beszélünk amúgy, csak a legfontosabbakat. Mi kell a boltból. Le vannak fényképezve a dolgok, a bonyolultabbak, mosópor, öblítő, kukazsák, hogy nehogy elrontsa, viszi a kis albumot magával minden reggel. Van, mikor így is elrontja, akkor aztán egész este veszekszek vele. Be kellett idomítani. Néha fellázad kicsit, de aztán lenyugszik. Igaz, Béla?

IRMA: *(Sajnálattól savanyú hangon.)* Most miért kell így beszélni ezzel a szerencsétlen Bélával, Jolán? Van neked lelked?

(Folytatás a következő lapszámban.)

HUBAI GÁBOR

bakancslista

letenni végül a megromlott időt,
szétnézni egy hideg, ismeretlen tájban,
megkívánni, aztán átkozni a nőt,
hogy utóbb másban újra megtaláljam.

megneszelni valahol, farzsebben a békét,
hálával kinyitni az ablakokat reggel,
és elkezdeni könnyen, nem várva a végét,
többet kérdezni, de mindig csak eggyel.

elámulni erős, körút menti fákon,
kiengedni halkán egy félrenyelt imát,
hazatévelyedni nehéz éjszakákon,
magolni a leckét, hogy *mindig van tovább*.